Al meer dan vijftig jaar zijn Theo en Brian onafscheidelijk. Hun vriendschap begon op Curaçao, groeide tijdens hun uitzending naar Cambodja en werd verder versterkt in de jaren daarna. Nog altijd bellen ze elkaar meerdere keren per week. Ze halen herinneringen op aan hun mariniersleven, delen wat hen bezighoudt en kunnen om de kleinste dingen samen in een deuk liggen. De kameraadschap die ooit ontstond, is uitgegroeid tot een vriendschap voor het leven. →

Tekst **Michelle Bakker** / Beeld **Michel ter Wolbeek**

Brothers

Sergeant der mariniers
Theo(71)

Was: geweergroepscommandant, 1e peloton Alpha Compagnie, Sisophon

Is: gepensioneerd en als vrijwilliger verbonden aan Stichting Mariniers Uitvaartteam en Stichting Mariniers Ziekenboeg

Missie: UNAMIC/UNTAC (1992-1993) Cambodja

Sergeant der mariniers
Brian(71)

Was: Mortierschutter en RSM Assistant

Is: gepensioneerd chauffeur Stichting Parlan

Missies: UNTAC (1992-1993 en 1993-1994) Cambodja en SFOR (2001-2002) Bosnië

in arms

‘Er zijn dingen die alleen wij tweeën weten’

→ Theo en Brian tijdens hun mariniersjaren. Hun wegen kruisten elkaar steeds opnieuw, van Curaçao tot Cambodja

‘Er viel geen speld tussen te krijgen’

Hoe leerden jullie elkaar kennen?
Theo: “Dat was op Curaçao. Ik zat bij het pionierspeloton en Brian bij het verkenningspeloton. Wij zaten op een trapje bij de drinkwaterfontein toen Brian met zijn groep langskwam. Hij riep: ‘Hé, zijn jullie de verse lui die binnen zijn gekomen?’”
Brian: “Daar weet ik eerlijk gezegd niet veel meer van. Wat me wel opviel, was dat Theo er sportief uitzag. In het begin wist je verder weinig van elkaar. Je trok vooral op met de mensen uit je eigen peloton.”

Wanneer veranderde dat in echte vriendschap?
Theo: “Dat is geleidelijk gegaan. We kwamen elkaar tijdens onze loopbaan steeds opnieuw tegen. Op Curaçao, tijdens opleidingen en later bij de voorbereiding op Cambodja. Toen ik Brian daar zag, dacht ik meteen: hé, jij ook hier? Dan weet je dat er iemand meegaat die je kent. Voor we Cambodja in mochten, zaten we bijna zes weken in een hotel in Thailand. We zagen elkaar iedere dag, liepen samen wacht en moesten elkaar soms wakker porren. In Cambodja zaten we juist ver uit elkaar. Brian zat meer in de jungle en ik werkte als pionier meer in de stad. Na de missie kwamen we samen op bureau transport van Marine-vliegkamp De Kooy terecht. Daar werkten we intensief samen en werden we echt hecht.”

Wat is jullie van Cambodja bijgebleven?
Theo: “Onder andere het eten. Wij kregen maandenlang blikjes van Struik: witte bonen, andijviestamppot, dat soort

eten. Zit je bij dertig graden een blik warme kost leeg te eten. Ik viel tien kilo af. We spraken af dat we in Nederland kip en hamburgers zouden eten, maar onze magen konden dat helemaal niet meer verwerken."
Theo: "Pas later besefte ik hoeveel mensen last hebben gehouden van die periode. Sommige collega's kregen PTSS, anderen zijn er inmiddels niet meer. Brian en ik spreken nog vaak over die tijd, over oud-collega's en over de mooie en heftigere dingen die we meemaakten."

Wat maakte jullie op De Kooy zo'n goed team?
Brian: "We werkten bij bureau transport en zaten bijna de hele dag boven op elkaars lip. Theo was een tijd chef onderhoud en zorgde dat de voertuigen in orde waren. De transportopdrachten kwamen binnen, werden verdeeld en gingen naar de chauffeurs. Later wisselden we van rol. Dat ging altijd in goede harmonie. Er viel geen speld tussen te krijgen. Onze chefs begrepen soms niets van ons, maar het werk was perfect. Alles klopte. We konden verschrikkelijk veel lachen, maar als er gewerkt moest worden, gebeurde dat ook."
Theo: "We spraken elkaar de hele dag en belden soms 's avonds nog even. We wisten precies wat we aan elkaar hadden."

Wat begrijpen jullie van elkaar wat mensen buiten het Korps soms niet begrijpen?
Brian: "Het marinier-zijn. De uitdrukkingen, het doen en laten, de mentaliteit. Soms hebben we aan één woord genoeg. Mensen buiten het Korps denken dan: waar hebben die twee het over?"
Theo: "Wij sluiten een gesprek bijvoorbeeld af met 'doorgaan'. Dat komt van de tamboers en pijpers. Na een ceremonie wordt een signaal geblazen en ga je over tot de orde van de dag. Wij zeggen het ook tegen burgers. Dan kijken ze je aan: doorgaan?"
Brian: "Het zit ook in hoe je werkt. Bij de mariniers ben je flexibel, loyaal en zie je zelf wat er moet gebeuren. In het burgerleven kwam ik mensen tegen die hun taak deden en daarna stopten. Als iemand weinig initiatief nam of werk liet liggen, had ik daar moeite mee."
Theo: "Dat herken ik. Je ziet dat er nog iets moet gebeuren, dus dan maak je het af. Dat iemand om vijf uur zijn spullen neerlegt terwijl het werk er nog ligt, zullen wij nooit begrijpen." →

'Toen ik Brian daar zag, dacht ik meteen: hé, jij ook hier'

↑ Brian was getuige op het huwelijk van Theo

‘Wat er ook gebeurt, ik vang hem op’

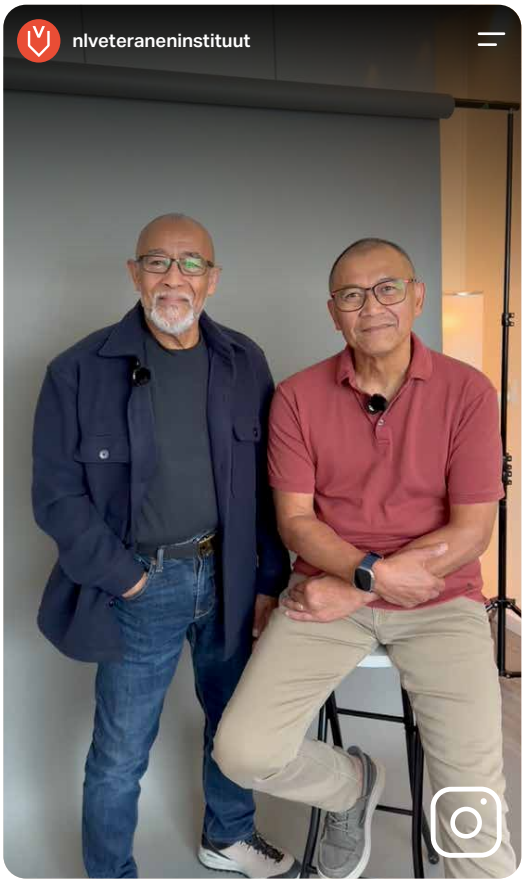

De this-or-that-video van Brian en Theo bekijken waarin ze snelle keuzes maken? Hij verschijnt binnenkort op ons Instagram-account. Scan de QR-code of ga naar instagram.com/nlveteraneninstituut.

Waarin lijken jullie het meest op elkaar?
Brian: “Onze humor zit helemaal op één lijn. Een ander begrijpt er niets van, maar wij liggen meteen dubbel.”
Theo: “Brian is zo grappig, dat bewonder ik. Als er ergens spanning is, weet hij de boel op te beuren. Voordat hij zijn openhartoperatie kreeg, vroeg de verpleegster of hij er klaar voor was. Brian zette zijn baret op en zei: ‘Nu wel.’ Dan denk ik: waar haal je het vandaan?”
Brian: “Daarom wil ik ook niet bij het uitvaartteam waarin Theo actief is. Dat zijn heel serieuze momenten. Als ik Theo in zo’n aula aankijk, liggen we straks allebei in een deuk. Dat kan gewoon niet.”

Brian was vorig jaar getuige bij jouw huwelijk, Theo. Was dat vanzelfsprekend?
Theo: “Voorafgaand aan mijn tweede huwelijk heb ik veel met Brian besproken. Ik kon alles bij hem kwijt. Brian is trouw en je kunt op hem bouwen. Daarom wilde ik hem als getuige.”
Brian: “Ik vroeg: ‘Weet je dat wel zeker?’ Een geintje natuurlijk, want ik zei volmondig ja. Het was bijzonder om mijn maat opnieuw in het huwelijksbootje te zien stappen.”
Theo: “Hij werd vlak voor de bruiloft ziek. Ik vroeg steeds hoe het ging, maar hij zei: ‘Wat er ook gebeurt, dit kan ik niet afzeggen.’ Hij stond er met het zweet op zijn voorhoofd, maar hij stónd er.”

Wat betekent ‘brother in arms’ voor jullie?
Brian: “Dat geldt zowel in dienst als buiten dienst. Je bent marinier met je uniform aan, maar ook wanneer je het uittrekt. Die band blijft.”
Theo: “Dat ik er ben wanneer Brian problemen heeft. Wat er ook gebeurt, ik vang hem op. We hebben vreugde en verdriet gedeeld en er zijn dingen die alleen wij tweeën weten. Dat zal ook zo blijven. Ik moet er niet aan denken dat Brian er op een dag niet meer is. Daar word ik nu al emotioneel van.” ●